

MOED, MUZEN & MOTOREN

Meet our motorbike superheroes

Tien jaar geleden maakten wij een 30.000 kilometer lange motorreis. Eenmaal thuis schreven we er een boek over: 'Meisjes, moslims & motoren'. Veel mensen vonden het een heroïsch avontuur, wat natuurlijk onzin is. Als je elke dag een stukje oostwaarts rijdt, bereik je vanzelf de Chinese grens. Bovendien waren we niet de eersten, en gelukkig ook niet de laatsten: anderen deden het ons voor en na. Verder, wilder en avontuurlijker. We stellen u met plezier onze motorheldinnen voor.

SAMENSTELLING Gaea Schoeters & Trui Hanoulle

**“Timboektoe of elders.
Jonge vrouw met diverse
motorwereldrecords op
haar naam zoekt werk.”**

– Theresa Wallach, 1938

© The Rugged Road / Barry M. Jones

Theresa Wallach & Florence Blenkiron

WIE? Theresa Wallach (1909-1999) en Florence 'Blenk' Blenkiron (1904-1991)

WAT? Door kruisen als allereerste de Sahara en het hele Afrikaanse continent, van Londen naar Kaapstad, 8 maanden, 12.000 km. Een expeditie die niemand, man of vrouw, hen voordeed. Wallach wordt later de enige vrouwelijke koerier in WO II, garagist, motorrijinstructeur en de eerste International President van de Women's International Motorcycle Association. Ze rijdt tot haar 88ste.

WANNEER? 1934-1935

MOTOR: The Venture, een 600cc Panther eencilinder-motor met zijspan en aanhanger

HET VERHAAL: “De eerste keer dat ik een motor zag, kreeg ik een bijzonder gevoel, zoals sommige mensen totaal ondersteboven zijn van muziek of van een schilderij. Motorrijden is een middel waarmee je iets zinvol kan bereiken in je leven. Het is kunst.” Kortom: Wallach was born to ride. Samen met collega-motorracer Florence Blenkiron besluit ze naar Zuid-Afrika te rijden, in die tijd een waanzinnig plan. Ze vinden één firma bereid hun expeditie te steunen. Met de instructie “Please try and break it” mogen ze de motor met zijspan en aanhanger testen op een militair domein, compleet met boomstronken, modder, diepe grachten en steile hellingen. Na een dag mishandelen brengen ze de geblutste combinatie terug met de woorden: “Alles werkt nog.” De grootste uitdaging is de Sahara: als ze de afstand tussen de militaire checkpoints niet binnen de afgesproken tijd afleggen, zal op hun kosten een peperdure zoek-

tocht georganiseerd worden. Eén keer komen ze met amper één uur reserve aan, gesleept door de paarden van de Toearegs die hen 80 km eerder gevonden hebben met een zware panne. Met hun smalle banden lijkt het zandrijden op ‘zwemmen in stroop’; om de haverklap zitten ze vast. “We waren te zwaar, alles moest uitgeladen worden. Dan, in de laagste versnelling met gillend toerental, konden we duwen, rennen, de koppeling laten schieten en weer aan boord springen. Vervolgens moest alle bagage weer ingeladen tot aan de volgende zandhoop. Dan weer van voor af aan, telkens weer. Maar hier hadden we geheel en al uit vrije wil voor gekozen.” Later op de reis moeten ze de hele motor herbouwen. Ze ontmoeten gorilla's, leeuwen, gewapende opstandelingen en massa's gastvrije mensen, en botsen met het enige voertuig dat ze in dagen hebben gezien. Het was de meest radicale motorexpeditie ooit. Ze slaagde.

SUPERHELDENFACTOR: Lef. In tijden zonder back-up, waarin motorrijden voor vrouwen allesbehalve evident was, volbrachten ze een schier onmogelijke expeditie, waarbij ze op meerdere momenten het leven hadden kunnen laten. De reis was één grote opgestoken middelvinger naar iedereen die hen voor gek had verklaard.

LEES MEER: ‘The Rugged Road’, door Barry M. Jones samengesteld uit de notities van en interviews met Theresa Wallach. Enkel te krijgen via de schrijver: bestellen op brenelltape.co.uk (scrollen tot boek verschijnt) of via bjrusic@aol.com (£16.95 + £3 verzendingskosten voor België).

© WIMA Bangladesh-BWRC

WIMA

WIE? Women's International Motorcycle Association (WIMA): WIMA-Belgium/Belgian Amazon Motorclub (opgericht in 1992) en WIMA-Bangladesh/Bangladesh Women Riders Club (BWRC) (opgericht in 2013)

WAT? WIMA is met 25 aangesloten landen de oudste en grootste vrouwenmotorclub ter wereld.

WANNEER? Opgericht in 1950 in Amerika en naar Europa gebracht door – jawel – Theresa Wallach.

MOTOREN: You name it, we ride it

HET VERHAAL: WIMA verbindt motorrijdende vrouwen wereldwijd. In de nationale afdelingen rijden vrouwen van alle leeftijden en achtergronden geregeld samen om te sleutelen, cursussen te volgen en hun motorrij-skills te verbeteren. De Belgische divisie heeft zo'n 50 leden, maar WIMA reikt intussen tot ver buiten Europa. Recent kwam Bangladesh erbij: BWRC (Bangladesh Women Riders Club) werd in 2013 opgericht en telde toen... twee leden. Drie jaar later en ondertussen stevig gegroeid, sloot de club zich aan bij WIMA. In een uitgesproken patriarchale maatschappij zoals in Bangladesh is motorrijden voor vrouwen een heel ander verhaal dan hobbyrijden bij ons. Vaak stappen vrouwen uit praktische redenen op een motor: ze moeten zich dagelijks verplaatsen en zijn daarvoor aangewezen op het openbaar vervoer. Maar in die dichte mensenmenigtes krijgen ze vaak te maken met handtastelijkheden. Een motor of scooter is dé oplossing om tegelijk mobiel te zijn en onafhankelijk van het publiek transport. Dat ze daarbij nog een extra schep andere vrijheid verwerven, is mooi meegenomen. BWRC strijdt actief voor vrouwenrechten en emancipatie. Zo namen ze op twee

wielen deel aan betogingen als #StopRapeNow #NoMeansNo tegen de niet-veroordeling van een verkrachter.

SUPERHELDENFACTOR: Motoren als middel voor female empowerment

LEES MEER: www.wimaworld.com of op Facebook: [bdwomenridersclub](https://www.facebook.com/bdwomenridersclub) en [amazone.wimabam](https://www.facebook.com/amazone.wimabam)

Elspeth Beard

WIE? Elspeth Beard (1959)

WAT? Eerste Britse, en toen ook de jongste vrouw (23) die om de wereld reed, 56.000 km, door Europa, Noord-Amerika, Nieuw-Zeeland, Australië, Azië. Nu wereldwijd een icoon voor tal van motorreizigers, vrouwen en mannen.

WANNEER? 1982-1984

MOTOR: BMW R60/6 uit 1974

HET VERHAAL: "Is dat nu echt nodig?" vraagt Elspeths moeder. Elspeth zwijgt. Alles in haar schreeuwt: "Keer om nu je nog kan!" Maar terugkeren zou betekenen dat al die mensen die haar hebben uitgelachen, gelijk krijgen. Ze zal hun ongelijk bewijzen, koste wat kost. Als voorbereiding heeft ze zichzelf leren sleutelen met het BMW-handboek en zich uit de naad gewerkt om haar reis te financieren. Meer viel er niet te doen. Van veel landen zijn niet eens kaarten te krijgen. "Het was een echt avontuur, als een soort ontdekkingsreiziger het onbekende tegemoet. Waar ik zou slapen, waar ik eten, benzine of water kon krijgen, wist ik nooit. Ik moest het doen met wat zich aandiende."

Dik twee jaar rijdt ze door desolate woestijnen en waan-

“Als ik iets wil, dan ga ik ervoor. Misschien mislukt het, maar ik laat niemand me vertellen dat iets onmogelijk is voor ik het geprobeerd heb.”

– Elspeth Beard

© Elspeth Beard

zinnig verkeer, worstelt met kafkaïaanse bureaucratie, wordt doodziek en belandt twee keer in het ziekenhuis na een ongeval. Als aantrekkelijke jonge vrouw krijgt ze meer dan haar deel van graaiende handen en schunnige voorstellen. In India nodigt een schijnbaar vriendelijke hotelmanager haar thuis uit, waar hij haar een stapel dollars aanbiedt in ruil voor... Really!? Heel even schiet de gedachte door haar hoofd dat ze daar maandenlang mee verder zou kunnen reizen. Dan volgt een schermutseling. Ze kan nog net ontkomen, ontsnapt aan de zoveelste poging tot aanranding. Bijna zonder contact met vrienden en familie volbrengt ze een reis die zelfs naar huidige maatstaven uitzonderlijk is. “Het was een erg eenzame ervaring, omdat wat ik deed zo ongewoon was. Het isoleerde me van iedereen. Niemand begreep wat ik aan het doen was.” Nooit was

ze zo eenzaam als na haar terugkeer in Londen: niemand zat op haar verhalen te wachten, zelfs haar familie en vrienden niet. Ze nam al haar foto's en notities, haar motorlogboek en de ticketjes die ze consequent had verzameld, en stopte ze in een doos. Pas in 2008, nadat haar (inmiddels wereldberoemde) foto plots viraal gaat, krijgt ze de erkenning die ze verdient. Zeker als in 2014 Hollywood komt aankloppen. Maar Elspeth zou Elspeth niet zijn als ze hun aanbod niet afsloeg en eerst haar boek schreef. “Dan weet ik zeker dat er een waarheidsgetrouw verhaal bestaat.”

SUPERHELDENFACTOR: Haar mentale kracht. Tegen alle vooroordelen in vocht ze een eenzame strijd, voordien, onderweg en nadien.

LEES MEER: Elspeth Beard: 'Lone Rider: The First British Woman to Motorcycle Around the World'

© Claire Elsdon / Pikilily

Pikilily

WIE? Claire Elsdon en Khaalid Maagi

WAT? Pikilily leert Tanzaniaanse vrouwen sleutelen en leidt hen op tot chauffeur van motortaxi's en motorambulances.

WANNEER? 2016, in Mwanza, Tanzania

MOTOR: eRanger motorambulances & Honda Ace 125

HET VERHAAL: Na haar motorreis van Londen naar Kaapstad verhuist Claire naar Tanzania. Ze start er Pikilily ('piki piki' is Swahili voor motor, de lelie staat voor vrouwelijkheid), een project om lokale vrouwen veilig te leren motorrijden. Want in Tanzania sterven meer mensen aan motorongevallen dan aan malaria of hiv. Sinds motoren officieel als taxi ('bodaboda') gebruikt mogen worden, raakt elk jaar 69 % van de bodaboda-chauffeurs betrokken bij een ongeluk. De lokale ziekenhuizen hebben zelfs speciale 'motorbike crash wards' om de slachtoffers op te lappen. Bovendien is er op het platteland een groot tekort aan ambulances; wie naar het ziekenhuis moet, dient zelf vervoer te regelen.

Daardoor sterven elke dag meer dan twintig zwangere vrouwen bij gebrek aan zorg. Veel Europese liefdadigheidsprojecten schonken wel oude ambulances, maar die beladden door slecht onderhoud en gebrek aan onderdelen steevast op de schroothoop. Bovendien raakten ze in verafgelegen gebieden vaak niet ter plaatse. De 400 speciale eRanger-motorambulances die de overheid aankocht, staan weg te roesten: niemand kan ze repareren. Om dat op te lossen leidt Pikilily vijf vrouwelijke chauffeurs op om met de driewielers te rijden. Ze leert hen ook de kunst van het motoronderhoud, zelfverdediging en EHBO. Helaas raakt het project verstrikt in de Afrikaanse administratieve mallempelen, waardoor het ambulanceproject even stilligt. Maar Sipe, Mama Rose, Jackie, Catherine en Rosie geven het niet zomaar op: zij beginnen een motortaxi-bedrijfje dat garandeert haar klanten in één stuk op hun bestemming te brengen.

SUPERHELDENFACTOR: girlpower, in elke zin

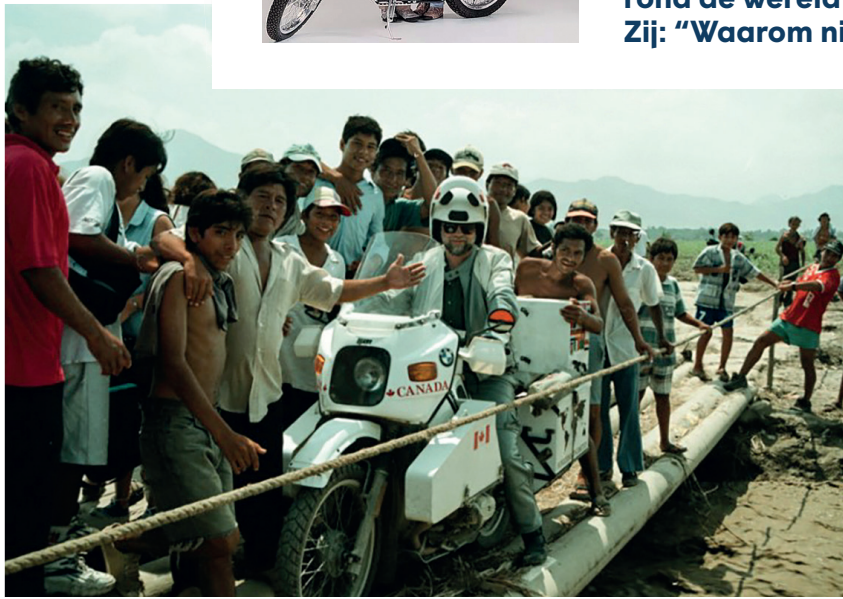
LEES MEER: www.pikilily.com of via Facebook

1984. Grant en Susan hebben hun eerste afspraakje.

Hij: "Wat wil je doen met je leven?"
Zij: "Reizen."
Hij: "Ik wil met een motor rond de wereld rijden."
Zij: "Waarom niet?"

© Grant en Susan Johnson

Horizons Unlimited a.K.A. The hubb

WIE? Grant en Susan Johnson, motorreizigers

WAT? Stichters van Horizons Unlimited, een legendarisch on- en offline community voor overlandreizigers.

WANNEER? Sinds 1984, wereldwijd

MOTOR: Beemberago (verbouwde BMW R80 G/S)

HET VERHAAL: Drie jaar na hun eerste date verkopen Grant en Susan hun hele hebben en houden en vertrekken, tot grote wanhoop van hun ouders en vrienden, op de motor richting Panama. Ze komen nooit meer terug. Bewust traag reizen ze de wereld rond: over hun eerste 50 landen doen ze 13 jaar. Voor Grant is het een logische keuze: zijn leven was altijd al één groot avontuur. Op zijn trackrecord staan overwinningen in de Canadian National Championship Road Race & Motocross, daarnaast zeilt, skiet en duikt hij. Susan daarentegen speelde voor de reis vooral bridge; niet meteen het profiel van iemand die achterop een motor door Afrika reist. Maar de reismicrobe zat al van jongs af aan in

haar bloed, toen ze voor haar vaders werk naar Columbia verhuisden. Na een strak carrièretraject houdt ze het op haar 31ste voor gezien: er moet meer zijn in het leven dan werkweken van 70 uur. Hun BMW R80G/S is letterlijk 'van de camion gevallen'. Grant koopt de licht beschadigde Beemer voor een prikje en verbouwt hem tot het beest waarop ze de wereld rond rijden. Onderweg bouwt hij nog meer: het Horizons Unlimited Bulletin Board, een fantastische site die een hele community overland-reizigers samenbrengt en waar je alles, maar dat ook alles over motoren, visa, routes, reisfotografie, ... kan vinden. En omdat reisverhalen toch nog net iets beter klinken met een pint bij een kampvuur dan digitaal, organiseren ze ook regelmatig meetings, waarop al die machtige motoren met het stof van zes continenten nog aan hun wielen samenkomen.

SUPERHELDENFACTOR: Als overland-reizigers een stam zijn, zijn zij de stamoudsten.

LEES MEER: www.horizonsunlimited.com

“De reis toonde me de talloze mogelijkheden die er zijn in de wereld. De enige beperkingen zijn die die ik mezelf opleg.”

– Juvena Huang

© Juvena Huang / The Wandering Wasp

The Wandering Wasp

WIE? Juvena Huang

WAT? Rijdt solo rond de wereld. Komt uit Singapore. Geeft ook yogalessen.

WANNEER? 2015-2017: deel 1 (27 maanden). Nu terug in Singapore om de kas te spijzen.

MOTOR: een 20 jaar oude Vespa

HET VERHAAL: Na de plotse dood van een goede vriend en medemotorreiziger, besluit Juvena op wereldreis te vertrekken. “Elke dag van ons leven is er een dichterbij de dood.”

De keuze van de motor is eenvoudig: haar Vespa. Praktisch, licht, laag genoeg voor haar 1 meter 56 en goedkoop. “Het moeilijkste was vertrekken, springen in het onbekende. Maar al gauw leerde ik me over te geven aan het avontuur, waarheen me dat ook bracht. En kijk: de meeste mensen in de wereld zijn goed.” Haar mooiste herinnering is de Karakoram Highway: “Heel nederig voelde ik me daar. Achter elke bocht schuilt een nieuw wonder.” Ze bleef maanden in Pakistan hangen. “De mensen waren er zo gastvrij. In Abbottabad wilde de buurman twee geiten voor me slachten. Gelukkig kon ik hem nog net op tijd vertellen dat ik vegetariër ben.” “Hoe langer ik in Hunza bleef, hoe moeilijker ik kon

vertrekken. Het motto van de Karimabad Inn luidt:

‘Come as guest, leave as family.’ Na twee weken ging ik alle winkels langs om afscheid te nemen. Overal werd ik binnen gevraagd voor thee of een maaltijd, maar mijn maag en blaas zijn niet eindeloos rekbaar. Ik kon mijn tranen inhouden tot ik mijn helm op had, maar werd ontmaskerd door de politieagent aan het eerste checkpoint. ‘Mevrouw, gaat het?’ vroeg hij bezorgd.”

Het eerste deel van haar reis eindigde in Oost-Europa, waar ze nog een paar maanden in een vluchtelingenkeuken werkte. Terugkeren naar huis viel tegen. “Na twee jaar onderweg en een leven vol onzekerheden en avontuur, vreesde ik voor het bedwelmende comfort van voorspelbaarheid. Ik was bang dat ik zou stilvallen. Dus heb ik meteen nieuwe doelen gesteld: vertellen over mijn reis, een boek schrijven en werken om zo snel mogelijk weer te kunnen vertrekken.”

SUPERHELDENFACTOR: Eindelijk pakken ook vrouwen uit Azië, Afrika en Zuid-Amerika hun koffers, zetten hun tradities opzij en gaan hun eigen weg. Zoals Juvena. Niet rijk, niet uit een bevoorrechte familie, een doodgewoon meisje op een stuijterende Vespa.

LEES MEER: op Facebook of Instagram (The Wandering Wasp)

© Jessen-Jeku / Motomentals

“Onderschat nooit de koppigheid van kleine vrouwen.”

– Jessica Leyne

Motomentals

WIE? Jess Sjiriki Zekus (Jessica Leyne) en Jeku Zekus (Bart Lammaing), samen Motomentals

WAT? 10 rijaren, 3 continenten, >500.000 km. Jess reed als enige vrouw mee als Stormrider in de Ducati Globetrotter Estafette, verdedigde België op de GS Trophy, organiseert March Moto Madness en plant samen met Jeku een wereldreis. Overweegt privé-motorinstructeur te worden en fatsoenlijke vrouwenmotorrijders te ontwerpen.

WANNEER? Altijd. Want een dag zonder motor is een verloren dag.

MOTOREN: Hyperion (RS 1100 GS) en Hidalgo (zelfgebouwd)

HET VERHAAL: In Jess' aderen zit meer olie en benzine dan bloed: als kind droomt ze al van 'laag vliegen'. Ooit haalde ze de krant als jongste vrouwelijke motorrijder in België. Al gauw volgen lessen motormechaniek en begint ze op circuit te rijden. Daar ontmoet ze haar prins-in-motorpak: Bart (alias: Jeku). De reismicrobe krijgt hen te pakken en ze ruilen het gladde asfalt in voor offroad. Zeg gerust: no road, want overal waar een wil is, is een weg. Het liefst rijdt Jess met grote

allroad-motoren, al is het maar om te bewijzen dat het kan. En dat zij het kan, met haar 1 meter 62. Intussen bouwen ze hun eigen motoren ('sleutelen is ontspanning'), volledig op maat van hun dromen. Want ze reizen in de eerste plaats om te rijden. Straks trekken ze 'voorgoed' de wereld in, want wie wil nu niet weten hoe het stof van Colorado smaakt? Ze reizen superlicht, als moderne nomaden: geen beter bed dan een slaapzak naast de motor. Of het nu in de hitte van de Balkan of in de sneeuw van Elefanten is, zo vaak ze kunnen slapen ze onder de sterren.

Motorrijden is voor hen vooral vrijheid: 'being unapologetically yourself.' Of zoals Jess het zegt, met een citaat van Charles Bukowski: "Je moet jezelf telkens opnieuw uitvinden, zo vaak van vorm en toon veranderen dat niemand je in een hokje kan stoppen." Dat je-m'en-foutisme is de geest van Motomentals. Want is het doel van het leven niet gelukkig zijn?

SUPERHELDENFACTOR: 100 procent zichzelf zijn. En rijden gelijk de beesten.

LEES MEER: www.motomentals.be of via Instagram en Facebook

Meisjes, moslims & motoren

WIE? Gaea Schoeters en Trui Hanouille

WAT? 2 meisjes, 2 motoren, 7 maanden. 15 landen. 30.000 kilometer, door Centraal-Azië, Iran en Jemen

WANNEER? 2007

MOTOR: twee Suzuki DR 650's

HET VERHAAL: "Met de motor naar Iran? Twee meisjes? Is dat niet gevaarlijk?" vroegen veel vrienden bij vertrek. Nee dus, want we kunnen het navertellen. "Is dat nu echt nodig?" werd ons door familie gevraagd, net als bij Elspeth Beard. Ja. Net omdat we niet geloofden dat moslimlanden gevaarlijker zijn dan andere. En omdat het een wilde meisjesdroom was: stoer, avontuurlijk en een tikje nostalgisch. Dus vertrokken we oostwaarts, op zoek naar een ongerepte wereld, waar de tijd nog traag verloopt. Onderweg volgden we het spoor van twee Zwitserse schrijfsters, Annemarie Schwarzenbach en Ella Maillart, die in 1939 samen naar Afghanistan reden. Ver-

baasd stelden we vast hoe weinig er op 70 jaar veranderd was. Intussen kriebelt het opnieuw: de hoogste tijd om te checken hoe de wereld er tien jaar later uitziet. Want dat is het enige echte gevaar: wie eenmaal besmet raakt met het reisvirus, geraakt het nooit meer kwijt.

LEES MEER: ons boek 'Meisjes, moslims & motoren' is sinds kort weer verkrijgbaar.

Je vindt ons op www.gaeaschoeters.be en www.truihanouille.be of op Facebook en Instagram.

Elektrogirl

WIE? Trui Hanouille

WAT? Reed in 2015 elektrisch van Gent naar Istanbul en terug en organiseert al drie jaar de Electric Night Ride

WANNEER? 2015 - ...

© Trui Hanouille en Gaele Schoelers

© Bob Van Meel

“Nee, mijn motor is niet stilgevallen. Hij is elektrisch!”

– Trui Hanouille

© Hüseyin Aldemir

MOTOR: Xena (Zero DS ZF12.5)

HET VERHAAL: Zeg tegen Trui dat iets onmogelijk is, en ze probeert je het tegendeel te bewijzen. Dus wanneer iedereen haar voor gek verklaart omdat ze zich afvraagt of het mogelijk is met een elektrische motor naar Istanbul te rijden, versiert ze een Zero en vertrekt. Het wordt een reis van 7.719 km, zonder één meter snelweg, doorheen 17 landen. In 34 etappes en 67 dagen, want Xena moet om de 220 km 12 uur laden. Maar elk nadeel heeft z'n voordeel: door zo traag te reizen, maakt Elektrogirl onderweg 30 nieuwe vrienden. Nog een paar cijfers: totale 'energiekost': 23 euro. Langste traject zonder opladen: 275 kilometer. "Eenmaal reed ik haar totaal leeg, in Oostenrijk. Ik had gehoopt mijn eigen record te breken, maar met nog 3 % batterij op de teller gaf ze het op. Gelukkig was het op een bergpas: ik ben gewoon omgekeerd en naar beneden gesjeesd,

terug naar het laatste dorp dat ik gepasseerd was." Maximumsnelheid: 150 km/u. "Eenmalig experiment. Voor een maximaal bereik is 45-60 km/u ideaal." Eén uurtje bijladen tijdens de lunch: +10 %, goed voor 20 km extra. Conclusie: "Een ideaal vervoersmiddel voor wie graag traag, stil en ecologisch reist. En je wordt er vanzelf een beetje zen van."

Intussen organiseert Elektrogirl al drie jaar de Electric Night Ride #ENR, een internationaal treffen voor elektrische motoren. Na Antwerpen en Luzern volgde dit jaar Parijs, alweer goed voor een wereldrecord: 69 elektrische motoren uit 8 landen reden samen geluidloos door de nacht.

SUPERHELDENFACTOR: denkt altijd 'outside the box.'

LEES MEER: www.truihanouilleblog.wordpress.com of op Facebook: #elektrogirl

